

Korpuszkularizmus (CorpusCularism)

„Elmondhatom mindenkinek,nem érti meg senki sem”

Az emberi értelem torzításokon keresztül kénytelen hatni. Azzal még kiegyezhetnénk,hogy érzékszervi sajátosságaink foglyai vagyunk,hiszen nem vagyunk Istenien nagy képességekkel megáldva. A legelkeserítőbb tudat károkozó, a felfogásokban rejlő megrögződött korlátoltság. Mondják ezt a megértés megalitikus falának,vagy értelmi gátlásnak -mindegy. Az értelem a felfogáson keresztül világítja be az ismeretek hálózatait és az összefüggések kapcsolási vázlatait. Ha pedig a tanulás alapján járatott gondolkodási rendszer nem egy hiánymentes megértés környezetében épül fel,akkor az ismeret mezők egymásra rétegződése egy lyukas szitára hasonlít,amellyel nem leszünk képesek elemző válogatásra,valamint a lényeges és értelmes dolgok világos meghatározására. Persze ha nem is ez a cél,akkor nincs mit tenni. Aki szereti a meséket annak a valóság kényelmetlen átmenetek sorozata. Az igazság/rend/szabály nyugtalanító lerakódás bódító álmodozásain. A tanok,tételek,fogalmainknak vannak kiszolgáltatva és valljuk meg nagyon mostohán bánunk a szavaink jelentés tükrével. Sehol nem követelmény a jel-fogalom-képzet tárgyiasított elkülönülése,amikor magyarázataink,vagy leírásaink,előadásaink tartalmát megalkotjuk.

A tudomány állománya nincs egy megbízható szellemi felügyelet védelme alatt. Az ember gondolataival önmagában kiépülő gondolatsorokban formai és elvárási kényszereknek megfelelően egy torzón munkálkodik. Majd aklokat alkot és a betemelhető állománynak próbál bizonyosságot alkotni. Az így keletkezett iskolák egyre inkább a romokat építik. Az összkép részleteiben homályos és következtelen.

A *korpuszkularizmus* a válasz út,amikor is meg kellene értenünk,hogy a *kozmológiai állapotok* és az *emberi lét*,valamint az *élet jelensége* és a *mindenség okai/ céljai felismerése,megértése*, más gondolkodási méretezések mellett lehetséges csak. Ebben a „testelméleti” torzóban formálódik majd ki az az új tudomány elmélet és ismeret rendszer,gondolkodási felszín,melynek bizonyos hiányosságok ellenére kapcsolatai lehetnek a *teremtő egységekkel*. Az általam „főníciai tudomány”-nak csúfolt szöveg-halmazt,már nem lehet tovább *fraktálni*, mert sem a módszerek,sem az elveik nem illenek a kívánalmakhoz. Az ember, egy a *devolúció* irányába forduló pályán -ismert tényezők kényszerei alatt - halad. A körkörösség sem igaz, a spirálpálya sem valós. Az értelem végleges lerombolása tetten érhető. Az ismeretek, esélytelen elmékben tehetetlenül bolyonganak.

Az előadás szempontjából,mellékes,hogy mi ennek az oka és mi a megoldás. A k. tételeinek kidolgozása önmagában a változás eszköze és dologi lényege. A belőle kiáramló ismeretek minden irányban hatni fognak és változásokat idéznek elő. Aki a képes használatba venni,több lépéssel előrébb fog jutni,mint életfelfogásában,mint létezésesnek értelmezésében. A *tudományt*,-mint ismeret élményt - nem általánosságban és nem beavatottságban éli meg hanem mint az emberi létezésének kiegészítő és fenntartó ismeret állománynak. Nem lesz tudósa,de tudója lehet az adott világ alakulat számára megjelenő részleteinek. A k.ban a Corpus-Cuitok által felvett mezők kijelölik a saját és a környezet tudás halmazában foglalt előjeleket,minőségi különbségeket. Megnehezül a „hülye beszéd” behatolása és bomlasztó,elme korlátozó hatása, az élet és annak tartalmi,emberi értékrendjeiben való garázdálkodásának. Önfenntartó és önfejlesztő tulajdonságaival, a Corpus -Cuit mezők minden gondolati megnyilvánulást kezelhetővé tesznek.

Ennél nem is ígérhetek többet. A munka elején járunk.